

Kázání Marka Vanči ze 7. února 2016 v Chotěboři a Krucemburku

Kázání Marka Vanči ze 7. února 2016 v Chotěboři a Krucemburku

I. čtení: 1.Kor 3, 9-23

II. čtení: 1. Kor 3, 21-23

Milé sestry a milí bratři,

ve třetí kapitole 1. Kor. apoštol Pavel brojí proti nejednotě ve sboru. V Korintě bujelo stranictví, někteří se hlásili k Apollovi, jiní k Petrovi a jiní k Pavlovi. Šlo o to, že někteří upřednostňovali toho sborového pracovníka a jiní jiného a měli za to, že tamten je nositelem vznešenější moudrosti než ten druhý. Apoštol brojí proti osobní závislosti členů sboru na kazateli či jiném sborovém pracovníkovi. Vystupuje proti stranám a skupinám, které na sebe žálí a narušují tak společné dílo.

Připomíná jim základní myšlenku, a to obrazem stavby, že jediným možným základem, na kterém lze stavět, je Ježíš Kristus. Ti, kdo přicházejí po apoštolovi, staví z různých materiálů, mají různé metody a způsoby, ale ať staví z čehokoliv, stejně jejich práce projde ohněm Božího soudu a nakonec se ukáže, že jen Ježíš Kristus je základem a cílem veškerého našeho lidského budování. Naše lidská práce je před Bohem vždycky dvojznačná, nezachraňuje nás náš lidský výkon, naše snaha, ale milost Pána Ježíše Krista. Základem křesťanské církve je Ježíš Kristus, nikdo jiný, on jediný je normou.

Pavel řešil docela obyčejné lidské vztahy, které ovšem v Korintu velmi silně zaváněly člověčinou, nezdravými vazbami a soupeřením jednotlivých skupin ve sboru. Napomínal Korintské, aby se nechlubili lidmi, aby nestavěli na jednotlivých pracovnících, ale aby se učili rozlišovat, co je v duchovním životě důležité a co vedlejší. Základní a nejdůležitější je, komu opravdu patřím a náležím, kdo je mým Pánem. Zda Bůh anebo někdo z lidí, anebo různé zájmy a věci tohoto světa. Pavel zde používá své oblíbené slovo „chlubit se něčím“. Ale toto slovo neznamená vychloubání se, vytahování se; jde spíše o vyznání lásky k něčemu, prohlášení, nač spoléhám, co je smyslem mého života. Nač kladu hlavní důraz, co mne nejvíce zajímá a na čem mi nejvíce záleží. Nechlubte se lidmi! Stavět na lidech, na duchovních autoritách a vůdcích je scestné. Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu. Jen Bůh, Ježíš Kristus může být předmětem naší oprávněné chlouby, našeho vyznání, spoléhání a celoživotní naděje!

A v této souvislosti Pavel pronese větu: „všechno je vaše“. A chce tím říci – všechno má napomáhat a sloužit hlavnímu cíli vašeho života, aby byl Kristus první i poslední skutečností vašeho života. Sám Bůh vám dává tyto lidi, věci a skutečnosti k dispozici, abyste je užívali. V tomto smyslu volá – všechno je vaše, to všecko je pro vás!

Všechno, i ti apoštolové a kazatelé Božího slova jako Pavel či Apollo. Jsou to jen nástroje, služebníci, které vám Bůh poskytuje. Nesmíte se soustředit jen na ně, nesmíte na nich lpět, musíte se i skrze ně zaměřit na samotného Pána Ježíše Krista. A stejně se musíte učit přijímat i vše ostatní v tomto světě. Všechno, co máte vymezeno narozením a smrtí. Tento život i ten budoucí. Všechno je vaše. Všechno je tu pro vás, abyste to správně užívali. Podle vůle toho Pána, který vám to vše svěřuje.

Sestry a bratři, to je chápání světa a života, jaké nikde jinde nenajdeme, v žádném jiném systému či učení. Je v tom obrovská svoboda i odpovědnost křesťana. Pro věřícího člověka obrovské prostory víry. Je ovšem pravda, že kdybyste řekli takovou větu dnešnímu člověku, tak bude velké nebezpečí, že ji pochopí špatně. Ve smyslu majetnickém. Člověk rád vlastní a lpí na tom, co má. Hřeje ho majetek a peníze. Otročí často věcem. Podléhá své přirozené touze mít a užít si.

Apoštol to takto nemyslí, Boží slovo říká něco úplně opačného. Všechno je vaše, ale ne tak, abyste na tom ulpívali, abyste tomu otročili, abyste byli posedlí touhou mít a vlastnit. Ne, máte od toho naopak být svobodní, abyste tím, co máte, mohli sloužit, abyste byli pány nad věcmi. A tady se možná zeptáte, zda to je vůbec možné, aby člověk překonal svou přirozenou gravitaci k majetnictví a k hmotě. Možné to je jen jediným způsobem, že přirozený zákon tíže a směřování k zemi, který pro nás všechny platí, je překonán Boží přitažlivostí, Boží gravitací. Když nás Bůh v Kristu k sobě přitáhnul a udělal z nás své děti a přátele. Když jsme se stali jeho vlastnictvím. Abychom nebyli jen sami svoji. Pokud jsme prodělali tento základní příklon ke Kristu, pokud nás přitáhla Boží gravitace,

pak už nepotřebujeme se přiklánět k lidem a věcem tohoto světa takovým způsobem, abychom na nich lpěli, byli jim poddáni a otročili jim.

Všechny věci, dění, čas, dějiny a lidé, život i smrt, vše tu je kolem nás a my v tom všem žijeme. Nemůžeme z toho vystoupit a utéct. A přece v tom všem nejsme ztraceni, díky Kristu se orientujeme. Můžeme a máme mít svrchovaný postoj a svobodný vztah, vztah víry, jsme nad tím vším, protože nad námi je náš Pán. Pravý Pán těch věcí, které on nám milostivě propůjčuje k užívání a službě.

Ale pozor! Náš pohled není povýšený, nafoukaný, pyšný. Nepohrdáme světem, ale díky Kristu se na věci, události i lidi můžeme dívat správně, z Božího hlediska.

K tomu, co jsme si dosud řekli, je však nutné s co největším důrazem dodat jedno důležité: apoštolské ujištění: „všechno je vaše“ platí jen skrze víru. Je totiž nebezpečné slyšet Pavlovo slovo bez víry. Všechno je vaše, ale jen pro víru v Ježíše Krista. Jen ve vztahu ke Kristu. Slyšet to bez víry, by k ničemu nevedlo. Naopak byl by to svod ke hříchu. Sám Pán Ježíš přece tuto myšlenku odhalil jako ďábelskou, jako ďábelské pokušení: „toto všechno ti dám, pokud padneš na zem a budeš se mi klanět“. Mít a chtít mít - bez víry – je nebezpečné modlářství. Běda člověku, který chce mít a chce ovládat bez odpovědnosti vůči Bohu. Dějiny fašismu a komunismu – to byla snaha zmocnit se i vlastnit. Tělo i duši člověka. Chtít mít vše, ale bez vztahu k Bohu, bez víry, je vždycky hříšné, vražedné a zlé.

Vlastní klíč k úplnému pochopení Pavlových slov hned následuje: „všechno je vaše....vy však jste Kristovi a Kristus je Boží.“ Všechno je vaše, jste-li Kristovi. A kdo je Kristův, patří i Bohu. Náležíte-li Bohu, pak je tu všechno pro vás, abyste to mohli použít s požehnáním. Pak zde slyšíme i ten známý refrén: „milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému“. Doslova spolupracují, slouží k dobrému.

Myslím, že apoštolovo slovo znovu a znovu všichni potřebujeme slyšet. Nejen něco, nejen sváteční skutečnosti, ale vše, celý život nám Bůh svěřil. Všechno, co rádi užíváme z darů tohoto světa, je opravdu pro nás. Věci hmotné získávají skrze víru docela jiný rozměr. Víra nám pomáhá zvládat pokušení a především správně volit a rozhodovat se v tomto světě. Víra zůstává nade vším a učí nás správnému postoji k lidem i věcem. Dává správnou orientaci v těžkostech a dokonce i v branách smrti. Jsme-li Kristovi.

Vím sám, sestry a bratři, jak je to těžké. Všechno je vaše, jste-li Kristovi. Nemusíte se ničeho bát, patříte-li Kristu. Jak rádi bychom tomu věřili a jak rádi bychom to také plně prožívali. Je to vždycky ale také zaslíbení, o které zápasíme a usilujeme, aby se to při nás osobně naplnilo. Smíme ale slyšet, že nic z tohoto světa není tak mocné, aby překazilo Boží plány a ohrozilo Pána všech Pánů. Nic nemůže zastavit přicházející Boží království, tam bude opravdu všechno naše, tam nebude nic, co by nás strhávalo zpět, nebude tam nic nečistého a zlého, nic polovičatého a neúplného. A tak dosud zápasíme ve vlnách tohoto světa, někdy máme pocit, že prohráváme, ale dokud trvá víra, je to s námi jako když má plavec hlavu nad vodou, oči vidí břeh, naději, cíl.

Není věci, která by nám v posledu neměla posloužit. Jen musíme být Kristovi tak jako Kristus je Boží. Bůh všechno vede ke svému cíli. Není třeba se bát, je třeba vydržet v běhu víry.

Amen